

[Lenger]

noget at vide om. På den måde lukker man det hul, der måtte være for beboerne at krybe igennem. Det stoppes nu til, og det eksempel, der er i bemærkningerne, beskyttelse af ophavsrettigheder, er i forvejen indeholdt i bestemmelsen om forretningsmæssige forhold, så det er et dårligt eksempel, der tilslører, at der her sker en indskrænkning i beboernes muligheder, eller rettere: endnu en afslagsmulighed gives til forvaltningerne, i særdeleshed de forvaltninger, der har haft en ganske god fantasi, når det gælder om at holde beboere tre skridt fra livet.

Allerede den nuværende bestemmelse er blevet fortolket så vidtgående af mange kommuner, at end ikke navne på miljøforurenere og da slet ikke nærmere oplysninger om de forurenende stoffer har kunnet oplyses. Når sager af denne karakter så forelægges til ministerens afgørelse, kan der gå op imod to år, så interessen hos interesserede beboere og hos pressen er væk; behovet for at vide noget er også væk.

Undtagelsen for interne arbejdsdokumenter er efter vores opfattelse alt for bred. Alting kan kaldes internt, når det gælder den konkrete vurdering. Og det, som kunne være en udvidelse af lovens anvendelsesområde, institutioner og foreninger med offentlig finansiering eller bemyndigelse, fremstår i udkastet upræcist og svagt, fordi det bygger på bemyndigelser, som ikke indeholder nogen som helst garanti.

Eneste sikre udvidelse af anvendelsesområdet er Kommunernes Landsforening – hvilket selvfølgelig også bare manglede, da foreningen er kommunalt finansieret og i øvrigt placeret som en særlig afdeling under indenrigsministeriet – men det forekommer nu at være en noget begrænset udvidelse samtidig med, at besværlighederne ved overhovedet at trænge igennem til de interessante dokumenter naturligvis også gælder her.

Som noget nyt indeholder § 12 i forslaget om offentlighed en række helt specielle begrænsninger med hensyn til EF-forhold og materiale til brug ved videnskabelige undersøgelser, for blot at understrege, at en lov med så mange undtagelser naturligvis fører til, at reglen – offentlighed – bliver til undtagelsen og undtagelsen – hemmelighed – bliver til reglen.

Som et redskab, der skal gøre det lettere for beboere, for borgere, at blande sig i be-

slutningsprocessen og i deres egne forhold og levevilkår, vil offentlighedsloven derfor fortsat være helt uanvendelig.

Som det redskab, der giver den enkelte beboer mulighed for at se, hvad man registrerer om ham eller hende, duer den heller ikke. Lad mig blot nævne lægejournaler og som logisk følge heraf sociale journaler som noget, der vil kunne unddrages offentlighed efter lovforslagets tekst eller i konsekvens heraf.

Her kigger vi selvfølgelig lidt frem i tiden, for vi ved jo, at der er yderligere ændringer undervejs som følge af udvalgsarbejdet og betænkning nr. 998. I den sammenhæng er de her foreslåede ændringer småtterier, men småtterier, der har én bestemt retning. Vi frygter og mener at have grund til at frygte, at vi i løbet af ganske få år står med en offentlighedslov, der indebærer en ganske væsentlig udvidelse af forskellige myndigheders gensidige udveksling af materiale – med to konsekvenser: for det første, at socialt arbejde vil være umuliggjort, idet ingen vil give oplysninger til de sociale forvaltninger, når udlevering kan være konsekvensen, og for det andet, at det vil være så let som at klø sig i nakken at argumentere for en egentlig EDB-samkøring. Argumentet vil blot gå ud på, at man kan få totalbilledet i forvejen manuelt, så hvorfor bruge alt det besvær, hvorfor ikke bruge EDB?

Når det derimod gælder udlevering af oplysninger til ganske almindelige mennesker, f.eks. en kommunes beboere, så går udviklingen den modsatte vej, sådan som den har gjort gennem mange års praksis, som den gør med lovforslagets §§ 12 og 14 – for blot at nævne nogle eksempler – og som den for alvor gør med den tendens, der er i betænkning nr. 998.

Specielt om forslaget til forvaltningslov vil jeg sige, at det falder i øjnene, at der er utrolig mange bemyndigelser til de enkelte ministre. De findes i hele syv forskellige paragrafer, og så kan det godt være, at jeg har overset nogle.

I registerlovens § 2 findes der en bemyndigelse, der næsten ordret svarer til bemyndigelsen i forvaltningsloven, og hvorefter anvendelsesområdet kan udstrækkes til at gælde en række formelt private organer; men denne bemyndigelse er fortsat ikke udnyttet, og derfor tror vi ikke på, at disse bemyndi-